

Г. Шельби не знаіаше що да каже, и той каза „ така іе, истина така ! ”

„ Присмывали сж ся на мон-ти знаніія, Господине, осмждали сж гы много. Тѣ не сж ся распростра-нили, не ся сж привили въ общество-то; нѣ азъ ся дръжя крѣпко за тѣхъ, Господине, да, азъ съмъ ся дръжіалъ крѣпко, и тѣ ми сж дали доста печалъ, тѣ сж ся откупили, могъ да кажѣ,” и тръговецъ-тѣ ся засмѣ съ своѣж-тѣ остротѣ.

Тыіа чловѣколюбивы обіясненіія бѣхѣ толкосъ остри и оригинални гдѣ-то Г. Шельби не можи да не ся размѣіе. Зарѣ и ты, читателю, ся смѣіешъ, нѣ ты знаіешъ че въ се-гашии-ти времена чловѣколюбіе-то ся проіавлява въ многоразлични фор-ми, и че на странности-ти на чловѣ-ческий-тѣ родъ колко-то въ слова-та толкосъ и въ дѣла-та нѣма край.

„ Смѣхъ-тѣ на Г. Шельби ободри тръговецъ-тѣ и той продлъжи.

Давно іе наистинѣ, нѣ азъ не съмъ можилъ да вбѣж това въ гла-ви-ти на народъ-тѣ. Имаше нѣкой си Томъ Ловеръ, старый мой сѣдружникъ въ Начезъ, той бѣше разуменъ чловѣкъ той-зи Томъ, нѣ смѣшии дѣя-воль съ негритяни-ти. Видите ли то-ва бѣше ніегово правило, а душиа-та му бѣше много добра. Това бѣше ніегова система, Господине, азъ час-то му казвахъ. „ Томъ, казвахъ му азъ, кога жени-ти выжѣтъ и ницѣтъ

каква полза да гы удріашъ по гла-вѣ-тѣ, или да гы удряшъ гдѣ-то за-варишъ? Това іе смѣшно, казвахъ му азъ, и не излазя отъ ніего нищо до-бро. Азъ не виждамъ нищо лошо, а-ко тѣ плачітъ и крѣщітъ, казвахъ азъ.” Това іе іестество, а іестество-то, ако не избухне отъ іедно мѣсто, ще найде друго. Освѣнь това, Томъ, думахъ му азъ, съ това ты разва-ляшъ жени-ти, тѣ ся разболѣвѣтъ, ставѣтъ срѣдити, и понѣкога губѣтъ и хубость-тѣ си — и най паче кога сж жльти, и дѣяволскы трудове трѣбва за да ся поуправѣтъ! Зарѣ не мо-жешъ ты, Томъ, думахъ му азъ, да бѣдешъ по мякѣ въ обхождение-то си, зарѣ неможешъ да говоришъ съ тѣхъ по ласково? Вѣрвай мя, Томъ, малко нѣщо чловѣколюбіе ще по-дѣйствова по добрѣ отъ всицкы-ти твои попрѣжни и ругы, и ще бѣде по полезно, казвахъ му, вѣрвай, Томъ! Нѣ Томъ не можи да ся оту-чи, и да промѣни обхождение-то си. Развали ми толкосъ стока. И азъ быхъ длѣженъ да ся раздѣля съ ніе-го, ако и да бѣше той много мило-сѣрдъ чловѣкъ, и добрѣ разбираше тръговскы-ти дѣла.

Зарѣ Вы мыслите че вашіа-та си-стема іе по добра отъ Томовѣж-тѣ? попыта го Г. Шельби.

„ То ся знаіе! Господине, азъ та-ка мыслѣ. Видишъ ли кога іе колко годѣ възможно, азъ залѣгамъ да от-